

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési ár:

Egész évre 8 kor. Félévre 4 kor.
Negyed évre 2 kor.
— Egyes szám ára 16 fillér. —
Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Megjelenik minden pénteken.

Felelős szerkesztő:

Kálmán Sándor.

A szerkesztőség telefon száma: 1.

Előfizetési pénzek, reklamációk
és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.
A lap szellemi részére, vonatkozó minden
közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Uj esztendő.

Kicsiny határa van az emberéletnek és a pusztulásnak biztos tudata új év napján bizonyos szellemi mérlegkészítésre, a lehangelésnek erre a szomorú gondolatkörre kényszerít. Hiszen oly kevés ember váltotta, tudta beváltani az új évhez fűzött reményeket és tudta elvégezni azt a munkát, amit magának kitűzött. Még a kötelesség teljesítésnek olyan klasszikus férfiai, minő Arany János, epilógusában bánatos merengéssel énekli, mily keveset tudott végezni abból, amit maga elé kitűzött. És minél nagyobb kötelességérzet lakik az emberben, annál nagyobb örvény tántog a teljesített munka és füstbe ment szándékok között. Új év táji melankóliánk ebből a körülményből fakad, de még máshól is. Minden esztendővel fogy erőnk, lanyhul energiánk s aki élte delelőjén túl van, az, ha a gondviseléstől hozzá rendelt környezetben nem talál örömet, — magából a csendes resignációt érleli meg — új év napján. Ám még se ezek az érzelmek köszöntsenek reánk új év reggelén. Boldog ember, aki e napon reménykedve tekint a nagy bizonytalanság felé s mi, akik a közjavát szolgáljuk e helyen, mindenesetre a reménykedésnek, a hitnek és bizalomnak érzelmeit kell hirdetnünk. Mert nemzet, mely a maga rendeltetésében nem bizik s aspirációihoz minden esetleges nehézségek kö-

zепette nem ragaszkodik, — már el van veszve.

Azért a közélet borús jelenségei se rombolják össze nemzeti aspirációinkat. Soha máskor mint a kifürkészhetetlen jövő felé merengés napján, új évkor nem érezzük jobban s re hirdessük lelkesebben, hogy „megvirrad még valaha.” Thukidides mondja egy helyt hogy nem erősített várfalak és épületek, de a benne élő férfiak teszik az államot. Azért, ha nemzeti intézményeinket megrombolja is a szűllő végzet, ápolják a nemzet fiait a csüggedhetlen és szilárd hazaszeretet érzelmét s a málnál ragyogóbb, boldogabb új esztendő ránk köszönt.

Nemcsak a mi szeretett kis hazánkban, hanem egész Európában új társadalomalakító jelszavak és irányok söpörnek végig. Minden korszaknak megváltak a maga eszméramlatai s a társadalom még akkor is előre jutott, mikor véres forradalmak árán arattak diadalt az emberiséget megváltani hivatott új jelszavak. Mit féljünk ma az osztályharcból, mikor ezeket a kultúra fegyverével vívják? Hiszen a napjainkban mutatkozó osztályharcnak jelszavai voltaképpen a kultúra hajtásai. És bizonyos, hogy a kultúra a legszélesebb területen megcselekszi a maga embernevelő, emberjavító hivalását, ledőlnek az osztályharc Jerichó falai és széthullanak az osztályharc kiáltó és megvalósíthatatlan szélsőségei. Kinek ne lenne ez leghőbb kívánsága, akinek

lelkében a család és tulajdon, — e két nagy eszmény egész tisztaságában él?

Mit hozol új esztendő? Hozod-e a békeesség olaját, a nemzetnek hitet és kitaratást? Az egyének boldogulást s hozod-e vajjon a nemzet egészének a legfőbb jót, a békét. Azt az áhított helyzetet, melyben köz és magán, tevékenység egyet cselekedhet, a haza javát és boldogulását. Bizva-bizunk, hogy az emberiség javára, fejlődésére az elkövetkező új esztendő a legfőbb jót hozza, jó napokat, sikereket és mindezeknek alapját, a jó egészséget, — melyet ekként a boldog új esztendővel olvasóinknak tiszta szívből kívánunk.

Föld anyánk.

Az eke a szántóvetőnek nem pusztán munka eszköz, hűséges segítő társ. Szinte lény, a kinek léte van. Ismeri minden porcikáját, ismeri jó tulajdonságait. Az az eke, az a munka, a mit vele végez, a lelkében igaz örömet fakaszt. Mikor a szántó vető arra fakad: megismerem a barázdát, a fordítást, a mit az én ekém szánt, — ebben a mondatban a ragaszkodásában a lelkének egy darabja nyilatkozik meg.

És a föld, — az édes anyaföld! Aki általa él, s a ki viszont ő általa él. Az a darab, a min munkálkodik, bizonytal. Minden röge kedves; minden kis részéhez éltető

A Szécsényi Hirlap eredeti tárcája.

Ó ne kérdjétek . . .

Ó ne kérdjétek részvéllen emberek,
Hogy én miért és ki után kesergek??
Ó ne kérdjétek, hogy mért föld sötét gyász
És hajlékomba öröm mért nem tanyáz? . . .

Kérdétek úgy bánt! . . . s rü még nem feleltem,
Csak mindig búsan keserűn nevettem,
De tudjátok hát meg keservem okát,
Kitárom lángoló bús lelkem lapját.

A hol vérrel van írva minden betű!
Tartalma rövid, igaz és egyszerű,
Gúnyolni valót kísérem találhat ott,
Im előtökbe tárom a szent lapot. —

Ott, hol az önkény sirja emelkedik —
És a föld honfi vérrel keveredik,
E nagy sírba nyugszik az én halottam,
Akit egész mostandig gyászoltam. —

Gyászoltam és gyászolni is fogom őt,
Mig az Isten nem hoz ránk jobb jövőndőt.
De úgy — hiszem nem is mondtam, hogy ki ő?
Két elrabolt tölem a zord temető.

Őt vesztettem el, a kedves jó testvért,
Ki elvérzett hazánk szabadságáért —
És tán nincs még sejjája sem szegénynek,
De nem csoda, ki tenne egy honvédnek?!

A ki tenne, sírhalmától messze van,
És nincs, aki megmutatná, hogy hol van?
Távol éli bus napjait könnyek közt —
S milliomszor megátkozza csaló-közt.

Ó de nem, nem átkozom azon helyet,
Mely már ifjú tetemének nyújt egyhet;
Szálljon inkább ezer díldás a tájra,
Hol ő küzdött s izzadt véres csatákba!

Ne kérdjétek hát, mért vagyok szomorú —
S mért ül halvány bus arcomon gyász, ború. —
Meggalt anyám is! . . . a kedves jó anya:
Mert e honnak eltűnt bájoló csillaga!

Ferenczy Teréz.

Okt. 9-ik 1850.

A kerekdomb.

Nem tévesztendő össze ez a kerekdomb az ugynevezett kunhalmokkal; minők az ország több helyén szemlélhetők s eredményes ásatások nyomán jún vagy avar temetkezési

helyeknek bizonyultak, melyekbe a hős harcost lovastól együtt temették, olykor többeket is egymás közelébe, aztán egész dombokat raktak fölélük. A Szécsény határában a lóci rét mellett magányosan kiemelkedő s „Kerekdomb” néven ismeretes halom nem ily alkotásu, de még olyan sem, mint a skandináv tengerparton levő halmok, melyekbe valaha, talán még a borostyankő szedésért oda hajózott föníciaiak temették ott elhalt hajótulajdonosaikat, fölélje horitván bárkáját, melyre aztán kőből, földből egész nagy halmokat emeltek, — a szécsényi kerekdomb keletkezése nagy valószínűség szerint benyúlik a történelem előtti őskorba . . .

Szécsény fensíkon fekszik, mely a keletről és délről övező hegyek lábánál völgyé lapul. E hegyek (geológiallag csak dombok) lejtője örök tanújele annak, hogy a vögykör s talán a fensík is ősidőkben víz alatt állott; a lejtő vonala tudniillik bizonyos magassághoz megőrzi s biztos nyomat tünteti fel az erős vízmosásnak. Kérdés most, hogyan keletkezett e vízáradat és miként szűnt meg. Erre csak a geológia segítségével adhatunk feleletet. — A föld északi földgömbjén lefolyt ugynevezett jégkorszak megszűnésének

munkájának egy-egy jól eső emléke fűződik. az a rög némaságában beszédre hozza, s ő érti, a mit az beszél. Viszont gondos keze láplálja, ápolja ezt a földet. Nem elhagyatott, nem dudvát nevel: nem tengődik. Hanem erőben él, virít. Kalász tengeri ringat, szépet, hasznosat. Csupa jó, csupa áldás ez az élet nyilvánulása. Akárcsak a tiszta emberi léleké, a kiből nem fogamzik meg nemtelen indulat, mint a gondozott földben a gaz nem.

A munka szép. Lélekemelő a látása, mint formálódik a munkás kezek ezrei által az esetlen anyag használható eszközökké; de alig gyönyörködött jobban mint a sürgés forgás a viruló mezőn. Nem csak a földi lét legszebb részei; a föld életének szépsége is, szép, ami végső öröme gerjeszt, vigasztalást fakaszt, hálát ébreszt. És bűvös körben él, a melyben minden igaz és nyílt. Mint te magad, áldott szeplőtlen emberi lélek!

A szántó-vető együtt érez a földjével. Mikor már háromszor, sőt négyszer megszántotta — mert ez annak a földnek jól esik — még megfogasolja, aztán elveti, aztán boronálja, aztán hengerezi. Élvezet nézni is, hát még cselekedni! De nem. Lassan ezzel a hengerezéssel. Egyik földnek szükséges, a másiknak árt. Az az ember megfigyelte és tudja azt. Annak adja csak, a kinek használ vele. Milyen figyelem, milyen gondosság! Vagy hiszed, ez a munka nem hagy nyomot a lélekben? Hogy ember nem volna több, mint az utca szeglet automatája, a mi mozdulásra kiadja a mi benne van? Hanem mulnak a napok, ime a hálás föld megköszöni a gazdának gondosságát; eregeti üdvözlőt a sarjakat a remény színeiben, édes reményt fakasztva annak a lelkében, a kihez ez az üdvözlő küldve van. S a mint a sarj nő, bizonyosságul a föld el nem muló, hálájának, úgy nő vele ebben a föld által kegyelt emberi lélekben a remény édes érzése is.

De ime a tél a földet pihenésre szólítja. Pihenésre azért, hogy nyugalma után ujult erővel önthesse áldásait. Intelem a gazdának: addig pihenj te is. De a föld ebben a bucsuzásban is kincset ad és magához fűz. Illetlen fehér hó takarója a lélek szűzi tiszta-

ságának beszédese jelképe. Ez a fehér szín váltja ki ember lelkében az ártatlanság tiszta képzetét. A mely ártatlanság szeretteid körében a lánykádban beszél hozzád, a kit kofanyelvek még meg nem illeltek. És élteit, láplálja lelkében a hitet, az el nem muló szeretetet. Felemel, fentart, kitartásra erőre serkent az élet megújuló küzdelmeiben helyt állani.

A mint a kikelet első sugárja földedet a pihenésből ébreszt, ébredésének első megnyilvánulása, a mi serkenti pihent erőt és levetkenységre ösztönöz. Földeden a tavasz virágokat fakaszt, a virágok által földed szeretetele beszél hozzád, a lelked megnyílik, vágyat érzés egész világot a kebeledre ölelni. Letörtek a gyűlölség és harag, földed tavasz virága csupa nemes érzésekkel tölti el lelkedet.

És a míg munkálsz, földed folyton beszél hozzád. Szava több mondásnál, mert tapasztalásra vezet, a mi egyéniséged javát öregbíti. Arra tanít: ne várd a száda a sült galambot; derekasán dolgoznod kell, hogy eredményt láss; munkád nyomán várd az áldást, és fakad is azon. Ezzel önbizalomra s a munka mindenek felett becsülésére serkent. Növeli önérzetet, ezzel erkölcsi érteledet, megtanít megismerni saját érzékedet, magadról megítélni, hogy mások annyit érnek mint te; aki nálánál többre képes, többet ér, ez által fejleszti ki benned a becsülés érzését mások iránt.

A föld áldásával így együtt nő belső értéked, s mikor a nyár hevének érlelő hatása alatt földed munkád eredményeül jótéteményeit osztja számodra, hála és bizalom, a mik lelkületed belső értékére felteszik a koronát. A föld áldásával együtt tart a jó áldása is. Az erkölcsi jóé, a mi lelki világotat besugározza. Neved nyomán támad. Értsd meg, váltsd valóra, boldog te.

A föld így igazi, édes anyád. Gyámolód tanítód, vezéred egész életed keresztül. Nem csak jóléted állandó forrása, lelki világodé is. Igaz javadra.

A gondviselés áldó keze felettünk!

H I R E K.

Ferenczy Teréz, a korán elhunyt költőnő egy eddig kiadatlan költeményének közlését mai számunk tárcája részére tartottuk fel. Verseinek a haza sorsán kesergő jelentékeny része, az irodalom nagy kárára, nem maradt fenn, az üldözés időszakán önmaga semmisítette meg azokat, de ismert — alig 35—40 verse is oly sajátos költői egyéniséggé domborítja ki őt, oly magas szárnyalású elme eszményi forrásának igazolja költészetét, hogy városunk méltán büszke lehet szülőjére. Ez itt közölt verset Ferenczy Teréz sajátkezűleg írta özvegy Bulcsú Pálné úrnő a költőnő fiatalkori barátinője akkor szokásos versgyűjtő könyvecskéjébe, melynekbe az ötvenes évek elején a megjelent kiválóbb költeményeket írták be, leggyakrabban ezzel kedveskedő fiatal emberek; sok üldözött vers maradt fenn ily másolatos kéziratban, többek közt Tompa „Grílyja” is, miért bizony akkor hűvösre tették volna a szerzőt, ha nyilván megjelenik. Mivel azonban a határozott, csaknem férfias írás és aláírás kétséget támasztott arra nézve, hogy valóban a költőnőtől származik-e s mivel a fentisztelt úrnő talán a ma már csonka könyvecskére nem is igen gondol, annál kevésbé emlékezik a hatvan éves kézírásokra: beküldtük a írás és aláírás facsimiláját dr. Ágner Lajos főgimnáziumi tanár úrnak, ki a költőnő életrajzának megírása alkalmából kétségtelen autographfal bír, és ő gondos összehasonlítás folytán az írás és aláírás azonosságát megerősítette. — Ily ovatosság mellett ismeretjük meg a költeményt olvasóinkkal, melyben a költőnő, fivére, Ferenczy Lajos honvédtiszt elesien kesereg, ki mint papnővendék a nagyszombati szemináriumból lépett honvédtábornok alá, — halálának helyét a Csallóközre téve, nem pedig Buda ostromához mely utóbbi (dr. Ágner szerint is) téves adat, — végül felsohajt, hogy a már 7 év előtt elhunyt édesanyját is honleányi bánat kísérte sirjába. (R.)

Halálhírek. Köztisztviselői és szeretetben álló városhírakat s volt országos képviselő-

kezdetén beállott az özönvízi időszak, mit a tudomány Alluvialisnak mond s így ismernek a régi népek néhol írásos hagyományai és Mózes is s eredete az, hogy a föld keringésének központkivülése folytán, a nap sugarainak ferde érintése következtében végtelen mennyiségben és nagyságban felhalmozódott jéghegyek, gleccserek olvadni kezdtek, (s úgy az atlanti oceánt mint a szárazföldi édesvizet is oly mérhetlen nagyságban dagasztották meg, hogy az északi félteke szárazföldje — úgy szólván — csak szigetekből állott és évszázadok talán ezredek kellettnek hozzá, míg földünk ezen fele a mostani alakot nyerte, vagyis a vizek visszahúzódtak és elpárologtak.) Addig azonban a víz rendesen működött; volt apálya, dagálya, — hordta a földet, kavicsot a sodra mentén, megömlött völgyeket, emelt dombokat. Ily domb volt a kerekdomb is, minek természeti bizonyossága az, hogy nyugati és déli oldala magasan kavicsborításból és oly

vereses siker termésközből áll, milyen körülötte mincse.

Földtani tudósok az eddig felfedezett ősemlékanyagoknak a földrétegeknek való elhelyezéséből s általán geológiai észleletekből azt a véleményt alkották meg, hogy az embernek, mint teremtménynek a földön való megjelenése a diluviális korszakra esik.

Az ember azonban akkor még a maga ura volt, nem parancsolt neki senki, mehetett, amerre tetszett, élhetett halászatból és vadászatból, ahogy tudott, de nem is vehette igénybe a detektívek oltalmát, pedig bizony az akkor már beállott enyhe sőt meleg éghajlati viszonyok folytán őserdőkkel benőtt föld nem satnya vadállatai ellen oltalmazni is kellett magát. Egyik ily oltalom volt a lakóhely, mely kezdetben nem az Andrásy-úton épült paloták voltak, hanem a hegyek oldalán vágott barlangok. Bizonyára ily módon lett emberi lakóhely a kerekdomb is — és az maradt évszázadokon át még akkor is, mikor már őrlőköveket és cserépedényeket használtak, de csiszolt kő-eszközökkel még

nem bírtak, vagyis a kőkorszak első felének (ráleolith) végeig. De tartunk sőt.

A kerekdomb igen alkalmas tanyája lehetett az akkori embernek; biztos helyről rándulhatott vadászatra a körülvevő erdőbe, halászatra a közeli tavakba s akkor még szélesen hőmpölygő Ipolyra. Meg is telepedtek állandóan s mikor számuk növekedett, nagyobb bálorságban a dombtetőre tették át tűzhelyüket, majd — mikor az hulladékkal megtelt — behányták földdel s mentek felebb, felebb, mignem a dombnak mai alakja lett, sőt — mint látni fogjuk, — temetkeztek is ott.

— Mikor a kőkorszak második fele (neolith) beállott, mikor már csiszolt kőből készítették védelmi és házi eszközeiket, baltákat, buzogányokat, sőt nyilhegyeket is, a barlangi biztosítékot a társulás pótolta, — kezdetét vette a nagy kultúra, talán az ősi patriarchális rendszer is és a Kerekdomb lakatlanul maradt, legalább is semmi erre a korra vonatkozó emléket nem tartott fenn, — csiszolt kőkorszaki tárgyat ott senki sem talált sem egészben, sem töredékben.

Nagyon sok ideig állhatott így, mignem újból életjelt adott magáról a halálban, ami

* Tudósok másként ismert a jégkorszak 20—25 ezer évi időtartamát váltakozó a két fázisra, — most a déli van s vagy 10—12 ezer év múlva beáll újra az északi, — szarvencse, hogy az még nem állt, de talán ez időben is lesz, mint az a világ volt!

(* Újabb kutatások szerint a terület kornál is régebb.)

lónket nagybőlóni Bólöny Ödönt pótolhatatlan veszteség érte. Neje szül. kisvárdai Farkas Otília folyó hó 29-én reggel 5 órakor rövid szenvedés után elhunyt. Temetése e hó 31-én d. e. 10 órakor lesz.

Hegymeghy László a komáromi törvényszék bírja, a ki a nyolcvanas években a szécsényi járásbírósnál mint jegyző és bíró huzamosabb ideig működött és társadalmunk közkedvelt alakja volt, Komáromban elhunyt.

Az aradi vesztőhely sorjátéka. Az aradi vesztőhely megváltására és méltó megerősítésére alakult 13-as bizottság által rendezett tárgysorjáték rohamosan közeledik a befejezéshez. A huzást január hó 8-án este 7 órakor okvetlen megtartják a Vámházpalota sorsolási termében, politikai biztos jelenlétében. Az 1 koronás sorsjegy a húzás napjáig kapható minden tőzsdében és megrendelhető a bizottság központi irodájában: Budapest VII. Árkáda u. 39. A sorjáték főbb értékes nyereménytárgyai a régi Nemzeti Színház előtt épült csinos kiállítási helyiségben mindenkor megtekinthetők.

Közgyűlés. A „Szécsényi takarékpénztár részvénytársulat” évi rendes közgyűlését 1910 január hó 16-án d. e. 9 órakor tartja meg.

A szécsényi iparos és kereskedő ifjak egyesülete, f. hó 26-án jól sikerült kedélyes estét rendezett az „Utvilág” szálló termeiben. Márer József dr. felolvasása volt a műsor első pontja, aki a tudóvész káros hatását ismertette és utbaigazításul szolgált a betegségnek csirájában való elfojtására. A zajos éljenzéssel fogadott előadás után Klein Armand Kis József „Simon Judit cz. költeményét szavalta és eltalálván az alaphangot zajos tapsot jaratott. Laxner Sándorné urnő népdalokat énekelt igen kedvesen és számait közkívánatra meg is ismételte. A Cox és Box 1 felvonásos bohózatot igen jól mulatott a közönség, de ezután következett az est legnagyobb sikert elért pontja Klein Armand által előadott kitűnő kuplék a melyek a zajos tapsokon kívül határozott elismerést érdemelnek. A műsor befejezése után a hajnali órákig tánc mellett vígan maradt együtt a társaság.

A jól sikerült estély csinos összeggel gyarapította az egyesület vagyonát, mert az

összes bevétele 235.60 koronával szemben alig száz korona kiadása volt a rendezőségnek.

Felülfizettek: Gróf Keglevich István 10 K. Dr. Essősy Béla, Dr. Márer József, Dr. Gutreund Emil, Olasz Sándor, Podhraczký Antal 2 koronát, Kasza György, Topics Károly, Id. Klein Henrik, Stéger István, Vasok Ferenc, Kirperger István, Bayer Lajos, Sándor Józsefné 1 koronát és Mik Sándor 60 fillért.

Gondnokság alá helyezés. A bgyarmati kir. törvényszék 11961. 909. P. sz. alatt közhírré teszi, hogy Prágai Géza, 20 éves, izraelita, volt tanuló, szécsényi lakos a 10344. 900. P. sz. I. bír. ítélettel nagykorúságának 1912. évi december 24-ik napjával való bekövetkeztével elmebelegség miatt gondnokság alá helyeztetett.

Leleki gazdagok. „valamit cselekedtetek egyel az én kicsinyeim közül, azt én velem cselekedtetek.” Kevesen érezik át, még kevesebben teljesítik a megváltó eme gyönyörű emberbaráti szavait. E kevesek közé tartozik Gr. Keglevich Istvánné urnő ipolykúrti birtokos, ki karácsony ünnepére cselédségének gyermekeit téli ruhával látta el. A kicsinyek szemében megcsillanó örömkönyök drága ékkövekkel vetekednek!

És minő rideg ellentét ezzel szemben a „leleki szegénynek” tetté, a kikhez midőn beállit cselédjük azon fájdalmas kéréssel: „Nagyságos Uran, — csókolom a kezét — halottam van, legyen szives héremből néhány forintot kiadni,” — ezzel a dölyfös szóval utasítják el: „Majd fertálykor, fiacskám!”

Egy vallásos legenda tolakodik emlékünknél a 30 éves [vallásháború kezdetétől. Midőn Tilly (püspök) császári hadvezér hosszas ostrom után elfoglalta a protestáns Magdeburg városát, vad harcosainak 3 napi rablást engedett. A város szenátorai sirva könyörögtek kegyelemért, de a vad harcosok vad vezére ezen szavakkal utasította el őket: Jöjjetek egy óra múlva! („Kommt nacht einer Stunde wieder”). Eddig a történet és most jön a legenda. Midőn Tilly halála után kopogtatott a menyország kapuján, Szt. Péter a saját szavaival utasította el: „Jöjj egy óra múlva.”

Valjon ha az említett „leleki szegény”

különben együtt jár.

A Dolányközségi dus ranyeleték arról tesznek tanúságot, hogy a bronzkorszak idején ez gazdag telep, talán kereskedelmi gócpont volt, természetesen népes vidékkel. Az e vidéki bronzkorszaki lakosok a Kerekdombot választották temetkezési helynek s halottaikat a csonkakúp idomú domb északi oldalának körülbelül kétötöd magasságban kezdték elföldelni, majd később felettük keresztben helyezték el őket, miként a cséplőgép alól kikerült huzás zsákokat manapság összerakni szokták s takaróul minden izben a domb magasb részéről húzták rájuk a földet, innét van, hogy e kőkorszakiak hamurétegeihez lévő edény-, szerszám- s egyéb maradványok a bronzkorszakiak csontvázaival elegyedtek. — Mocsáry Antalnak „Nógrád-vármegye . . . ismertetése” című monografiájába felvett az a vélemény azonban, hogy e tetemek valamely csatában elhullott harcosok földi maradványai, már csak azért sem érdemel figyelmet, mert harc után

ily rendes temekezésre nem igen szoktak gondolni, de látni fogjuk, hogy ezek folytatásban külön egyes temetkezések is voltak, a leletek után ítélve kiválóbb bronzkori egyének részére. — Említésre méltó, hogy a kőkorszaki törmelékek eme levonása oly nagymérvű volt, hogy a domb derekán általa jószerkernyomnyi perem képződött, mely a legutóbbi rombolások után is fen van még, nagyrészt vadbokrokban benőve.

De a történetben aranykornak nevezhető bronzkorszak, melybe még a trófai háború is bele esett, szintén véget ért; a kerekdombi sírok süppedtek lassan századokon át egy- másra s a domb csendesen állott még a nagy népvándorlás idején is, Mignem Árpád honfoglalás után újból életre kellett Szent-György város halottai, kiknek a domb keleti lejtője lett rendes temetőjük.

(Vége következik.)

megjelenik a menyország kapuján, Szt. Péter nem fogja-e őt is a saját szavaival fogadni?

„Majd fertálykor, fiacskám!”

Előmunkálati engedély. A kereskedelemügyi m. kir. miniszter Dr. Hagymási Dénes budapesti ügyvédnek, a m. kir. államvasutak Losonc állomásából kizárólag Mucsény község érintésével Kis- és Nagyromhányig' illetve az ottani kőszénbányáig, vezetendő, szabványos nyomtávu gőzüzemű helyiérdekű vasut vonalra az előmunkálati engedélyt egy évre megadta.

Öngyilkossági kísérlet. Lovcsányi Géza 25. gyalogezredbeli közkatona, ki már másodszor megszökött, édes anyjának lakásán f. hó 24-én öngyilkossági kísérletet követett el. Tettének végrehajtásában azonban a keresésére kiküldött csendőrök megakadályozták és erősen megvasalva Losoncra vitték, hol a katonai börtönben várja méltó büntetését.

Szilveszter. Nemzeti létünk történetének egyik legjelentősebb, mert helyhez rögzített állami életet alkotó fordulópontja van e nézethez kötve. Minden magyar tudja, hogy Vajk fejedelemnek II. Szilveszter pápa küldte meg az apostoli kettős keresztet és legfeljebb nemzeti Klenódiumonkat a szent koronát; előbbi a kereszténység terjesztésében kifejtett buzgalma jelvényeül, utóbbit, hogy mint koronázott magyar király folytassa áldásdus munkáját, mit a fejedelem mint I. István király dicsőségesen be is fejezett, apostoli működése méltatásaképp a szentek sorába iktattatván. A szent korona dicsfényét nem egy nagy királyunk emelte világszerte tündöklővé; túl élt az vész, vihart országos csapásokat és — reméljük — túl fogja élni még az eszperanto költészetet, neoinpreszszionizmust és egyéb apróbb kalamitásokat is. A Szilveszter névhöz tehát hálás emlékünknél kell fűződnie, fűződik is általánosságban, de szerkesztői tanyákon e ülszteleadásban némi kavargást idézett elő rövid időre szent Szilveszternek az a kis tréfa, hogy névünnepét ez évben éppen *péntek*-re tartja, mely napon lapunknak is megjelennie kell, mihől az a furcsaság kerekedik ki, hogy az év 52 hetére eső 52 számot (gömröiesen szólva) meg kell szerezni 53-ikkal, — a miért bizony megérdemli a végén balagó szent Szilveszter, hogy egyik munkatársunk „veresnadrágunk” nevezte őt és hogy eme veresnadrág históriáját is elmondjuk, mi így történt. Valami zsugori agglegény finoin gácsí posztómaradékot vett egy házaltól s rögtön hívatta a szabóját, hogy abból nadrágot varrjon Mindenszentekre. A szabó egyet gondolt: hej — sokszor megkinoztál engen vén uzsorás, sokat le is vontál munkám árából, most rajtad a sor! . . . Beállit aztán Mindenszentek ünnepe reggelén az öreghez ilyen ékesszólással: megfizetem alássan a rőf körül némi hiányosság tapasztaltatott, ugyanis a kelméből semmiképp sem tudtam 364 nadrágocskánál többet kimódolni, így tehát az utolsó szentnek, Szilveszterkének már nem jutott, de csináltam neki szép piros posztóból — s azzal szórja ki az asztalra a minden szentekre szabott sok apró nadrágocskát, de egyuttal inalt is ki felé, mert a feldühödött öreg már a bambusz után nyult. — Így jutott szent Szilveszter piros nadrághoz, mintha cigányvajda vagy legalább is magyar huszár lett volna, pedig a menyországban rég elfeledhette, mi a piros nadrág. — Node seba! Elmúlik ez a kis

kavarodás is a lávázó eszlendővel s mi jó kedvvel állíthatjuk össze a ráadásszámmal, a kiadó meg vakarhatja a fejét, elég bizonyos, ha csak egy pár árverési hirdetés ki nem segíti, vagy az a szép remény fel nem kelti lelkesedését, hogy a viszontlátandó előfizetők gárdája ujjakkal is szaporodni fog, a kiket vele együtt előre is üdvözlő a szerkesztőség s boldog új évet kíván nekik „mindközönségesen és nevezett szerint.”

Kitüntető!

Kitüntető!

Legjobb elővirág bevásárlási forrás!

ULIP ISTVÁN

virágterme Losoncon,

Kossuth Lajos-utca 8. Vigadó mellett.

Isfemes munkáért kitüntető állami arany-
eremmel és díszoklevéllel.

Nagy választék műkorszoruk-
es szalagokban.

Videki megrendeléseket pontosan eszközök.

Tisztelettel

ULIP ISTVÁN

virágkötő specialista, Losoncon

KIADÓ!

esetleg eladó a járásbi-
róság szomszédságában
egy úrilakás.

Bővebb felvilágosítást
ad: Donner Kálmán
háztulajdonos.

**Hirdetések
jutányosan
közöltetnek
e hírlapban.**

Üzlet megnyitás!

Van szerencsém a mélyen tisztelt vásárló közönség
nagybecsü tudomására hozni, hogy Szécsényben
(Özv. Schlesinger Gáborné házában.)

úri- és női-divatáruházamat

mult hó 22-én megnyitottam.

A nagybecsü vásárló közönség szíves párfogását kéri

kiváló tisztelettel

Lichtner Ernő.**GLASER DEZSŐ**

fűszer és lisztkereskedő

SZÉCSÉNYBEN a placzteren.

Raktáron tartja a legjobb minőségű hengermalmi
liszteket, továbbá jó minőségű fűszerárut és
czukorkákat.

Rendelmények házhöz szállíttatnak. ☼ Jutányos árak és pontos kiszolgálás.

MEGHIVÓ

A „Szécsényi Takarékpénztár Részvénytársulat”

1910. évi január hó 16-ik napján, délelőtt 9 órakor

Szécsényben, az intézet épületében tartandó

XXXVIII-ik rendes évi közgyűlésére.**A KÖZGYŰLÉS TÁRGYAI:**

1. Igazgatósági jelentés előterjesztése és tárgyalása.
2. Felügyelő-bizottsági jelentés előterjesztése és ennek alapján a felmentvény megadása.
3. Az 1909. évi tiszta nyereség felosztása.
4. Helyettes igazgató, ügyész és 1 igazgatósági tag választása 5 évre.
5. Alapszabályszerűleg beadott indítványok tárgyalása.

Szécsény, 1909. december hó 31-én.

A „Szécsényi Takarékpénztár Részvénytársulat”
igazgatósága.

Az eredeti zárszámadások délelőtt 9 és 12 órák közt a közgyűlés napján
az intézet helyiségében megtekinthetők.